కల్పన

పాపనెత్తుకుని పోర్టర్ వెనకాలే ఓవర్ బ్రిడ్జి ఎక్కిన కళ్యాణి వెనక్కి తిరిగి చూసి "అదేమిటే అలా వెళతావ్, దోవ ఇటు" అంది.

అక్క పిలుపు విని ప్రస్తుతం లోకి వచ్చిన రాధిక అక్క వెనకాలే వెళ్లింది. స్టేషన్ నుంచి ఇంటికి రాగానే అడిగింది కళ్యాణి.

"ఏమే రాధా, గోపాలం రాలేదేం? నిన్ను దిగబెట్టినట్టూ ఉంటుంది ఇక్కడ రెండు రోజులున్నట్టు ఉంటుంది. కూడా రమ్మన పోయావా?"

"ఏమిటో నక్కా, ఆయన సంగతి నాకేం నచ్చడం లేదు."

ఏడుపు మొహం పెట్టింది రాధిక.

చెల్లెలి ముఖంలో చీకటి చూసి ఎరుగని కళ్యాణి ఎందుకలా అడిగానా అని బాధపడింది. ఇంతలో కరుణ రావడమూ – పాపని ఎత్తుకోవడమూ ఏదో కబుర్లు అయిపోయాయ్. మర్నాడు కరుణ ఆస్పత్రికి వెళ్లిపోయాక రాధిక మనసులోని బాధ బయట పెడితేగాని మనసు తేలిక పడదని తెలుసుకుని అడిగింది. 'ఏం రాధా ఏం జరిగింది?'

"ఏం చెప్పనక్కా! ... ఈ మధ్య నీమరిది ప్రవర్తన ఏమీ బాగా లేదు. వాళ్ల ఆఫీసులో గ్రేస్ అని ఓ టైపిస్టు అమ్మాయి ఉంది. కులాసాగా కబుర్లు చెప్పగలదు. ఆమెకూ, ఈయనకూ మధ్య ఏదో ప్రేమాయణం జరుగుతోంది.

"పండక్కి మా ఆడబడచు రేఖా ఆమె భర్త మురళీ వచ్చారు.

వారిద్దరికీ, మర్యాదలూ, ముద్దు ముచ్చటలూ, చూట్టానికి కూడా ఆయనకు తీరిక చిక్క లేదు. ముక్కనుమ మర్నాడు సాయంకాలం వంట గదిలో ఏదో పనులు చేసుకుంటున్నాను. అత్తయ్యగారు పురాణానికి వెళ్లేరు. పండగ కాగానే మురళీ వెళ్లిపోయారు.

"వదినా నీఓర్పు చాలా మెచ్చుకోదగింది. నీలాంటి భార్య దొరకడం అన్నయ్య అదృష్టం."

నాతో చనువుగా ఉండే రేఖ ఏమిటో చెప్మా కొత్తగా మాటాడు తోంది అనుకున్నాను.

"ఏం, అలా అంటున్నావ్?"

"ఏం లేదు వదినా, అన్నయ్య ఒక గొప్ప వ్యక్తికి అన్యాయం చేస్తున్నాడు."

రేఖ ముఖం చాలా గంభీరంగా అయిపోయింది. కంట్లో దుఃఖం నీడలు. గొంతు గద్గదికమైపోతోంది.

నాకు చెమటలు పట్టాయి.

"ఏమిటి నువ్వంటున్నది?" — కొంచెం విసుగ్గానే అన్నాను.

"నువ్వేం అనుకోకు వదినా. నువ్ నాకు అక్కకంటె ఎక్కువైన దానివి నా ఆనందానికీ సుఖసంతోషాలకీ ఎంతో కృషి, దోహదం చేసిన దానివి ... అన్నయ్య నిన్ను అన్యాయం చేస్తున్నాడు. నీలో ఏదో వింత వేదన మెదులుతోందని నేను వచ్చిన దగ్గర నుంచి అనుకుంటూనే ఉన్నాను."

"అదేం లేదు రేఖా, నా అదృష్టం కొద్దీ దొరికిన భర్త. నన్ను అన్యాయం చెయ్యడమేమిటీ?".

"మొన్న సంక్రాంతినాడు సుమారు తొమ్మిదిన్నరకు అన్నయ్య ఎవరో అమ్మాయితో అప్సరా హోటల్ దగ్గర ..."

ఇంకా చెప్పబోయింది.

"చాలు రేఖా ఎవరిని చూసి ఎవరనుకున్నావో, మా అన్నయ్య సంగతి నాకు తెలియదా?" అన్నాను దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుంటూ.

రేఖ ఊరికి వెళ్ళిపోయిన తరువాత కారు ఒకోసారి డ్రైవరు తెచ్చి తెచ్చి షెడ్‌లో పెట్టేస్తూ ఉండేవాడు. "ఏం అయ్యగారు రారా" అంటే క్యాంప్ మీద వెళ్లారమ్మ అనేవాడు. ఆయన మాత్రం ఏ తెల్లవారు ఝామునో వచ్చేవారు ఆటో మీద.

"రేఖ ముఖంలో కనబడ్డ దిగులు డ్రైవర్ ముఖం ముందే తొంగి చూస్తున్నట్టు అనిపించేది."

"వచ్చేస్తూన్నప్పుడు గోపాలం ఏమీ అనలేదా" – అంతా విన్నాక కళ్యాణి అడిగింది.

"టికెట్టు ఆయనే రిజర్వ్ చేయించారు ... నాకు నిజం తెలిసి పోయిందని ఆయన ఊహించినట్టు లేదు. ఇంతకీ ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాలక్కా! ఇంటికి వెళ్లి ఏం జరగనట్టు, బాధపడకుండా ఉంటున్నట్టు నటించడం ఎలా? నా గతేమిటక్కా!" – బావురు మంది రాధిక.

"చదువుకున్న దానివి కదా ఉద్రేక పడడానికి సమయం కాదు. ఊరుకో ఏదో ఆలోచిద్దాం."

"ఇంకేం ఆలోచన? నేనేదైనా ఉద్యోగం చూసుకుంటా!"

"అదేమిటే? బంగారం లాంటి సంసారం 'వదులుకుని ఉద్యోగం అంటావ్! నువ్వు ఇంతకీ అపోహ పడుతున్నావేమో! నిదానంగా ఆలోచించి ఏదైనా చేద్దాం."

రాధికకు తను ఓడిపోతున్నానేమో నన్న భయం ఎక్కువైంది. భర్తను పోగొట్టుకున్నానని ఓ పక్క బాధ ఉద్యోగం దొరకడం లేదని ఒక వంక అనుమానం. ఆ అమ్మాయి మీద అక్కసు, అసూయ. మరో నాలుగు రోజులాగి అక్కతో గోపాలం ప్రస్తావన తెచ్చింది.

"మగవాడి మనసు అర్థం చేసుకోలేం అక్కా"

"పిచ్చిదానా, ఆడదాని మనసు మాత్రం అర్థం చేసుకోగలవా? ఓ మనిషి ఇంకో మనిషిని అర్థం చేసుకోడానికి ఎంత సంస్కారం కావాలి? నిజంగా ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకున్న దంపతులు అదృష్ట వంతులు."

నిట్టూర్చింది కళ్యాణి.

"నీకేం అక్కా! బావకు నువ్వంటే ప్రాణం."

"అయినా నేనెప్పుడూ కష్టపడలేదని ఎంత సులువుగా అనుకుంటున్నావ్. రెండేళ్ల కిందట జరిగిన సంఘటన తలచుకుంటే ఇప్పటికీ నాకు విపరీతమైన లజ్జ కలుగుతుంది."

"ఏం జరిగిందక్కా?"

"మీ బావ ప్రాక్టీసు నీకు తెలుసుకదా! సంఘ సేవంటూ వ్యాధిగ్రస్తులకు చికిత్స చేస్తూ ఇల్లూ వాకిలీ పట్టించుకునేవారు కారు ... కల్పన అని ఓ స్కూల్ టీచర్ ఉంది. రెండు మూడు సార్లు మీ బావగారి దగ్గరకు వచ్చింది వాళ్లమ్మగారిని తీసుకుని. వృత్తి ధర్మంలో వాళ్ల యింటికి ఈయనా వెళ్లడం కద్దు ఓరోజు రాత్రి ఆయన కోపంగా ఉండడం గుర్తించాను ... చిన్నచిన్న విషయాలకు ఎప్పుడూ చిటపట లాడని వ్యక్తి ముఖంలో గాంభీర్యం వింత అనిపించింది. ఓ వారం రోజులనాడు ఓ పన్నెండేళ్ల అమ్మాయి మేం సాయంకాలం లానులో కూర్చుని ఉండగా వచ్చింది. అప్పటి వరకూ అక్కడే కూర్చుని అప్పుడే మీ బావగారు లోపలకు వెళ్లారు ఎవరో వచ్చారని. ఆ అమ్మాయిని ఆస్పత్రిలోకి పంపాను. కొంచెం సేపు పోయాక ఆయన ఓ ఉత్తం చింపుకుంటూ వచ్చారు కోపంగా. 'పద ఇంట్లోకి పోదాం' అన్నారు. ఆ రోజు రాత్రి భోజనం చేస్తుంటే ఎవరో ఫోన్ చేశారు. వెంటనే కారు తీసుకొని వెళ్లిపోయారు ఆయన ... మళ్లీ ఆదివారం నాడు మరో ఉత్తరం. ఎవరు పంపారని వచ్చిన అమ్మాయిని అడిగాను.

"కల్పనమ్మగారమ్మా. నాంపల్లిలో స్కూల్ టీచర్" అంది ఆ అమ్మాయి. ఉత్తరం నాకంట పడింది. చదవకుండా ఉండలేక పోయాను.

డియర్ డాక్టర్,

నేను క్రిందటి ఆదివారం రాసిన ఉత్తరం అంది కూడా నన్ను చూడడానికి రాలేదు. మీ భార్య ఆ ఉత్తరం చూస్తారనుకోలేదు. ఈ రోజు రాత్రి ఎనిమిదింటికి ... వస్తారు కదూ.

మీ

కల్పన.

నాకు ఆకాశం విరిగి మీద పడుతున్నట్టు అనిపించింది. 'చీకటిలో కూర్చున్నారేమిటమ్మా" అంటూ వెంకన్న వచ్చి లైటు వేశాడు. ఆ రాత్రి మీ బావగారు పదిన్నర వరకూ ఇంటికి రాలేదు. భోజనం టేబిల్ మీద పెట్టేసి నేను గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాను. ప్రతీ ఆడదీ భర్త మీద ఉపయోగించే ఆయుధం అలక. తీవ్రంగానే ఉపయోగించాను. మీ బావగారు రావడం వెంకన్న తలుపు తియ్యడం పడుకున్న నావంటి మీద చెయ్యివేసి చూసి ఆయన వెళ్ళి వడ్డించుకు తినడం అన్నీ వింటూనే ఉన్నాను. భోజనం చేసి వచ్చి పడుకున్నారు.

నాకు నిద్ర పట్టలేదు. తీరని కసి. నిలదీసి అడిగేయాలనుకున్నాను. ఆయన ప్రవర్తన చాలా అవమానకరమనిపించింది. నా నిట్టూర్పులు విని బావ లైటు వేశారు – బాధగా ఉందా అంటూ.

"నా ఒంట్లో ఎలా ఉంటే ఏం? మీ కల్పనగారెలా ఉన్నారు?" అన్నాను పొంగుతున్న కోపం అణుచుకో లేక.

"ఓ అదా విషయం!"

"ఏం, అంత తేలికగా తీసేస్తున్నారు ... ఛీ. ఇంత నీచానికి దిగుతుందనుకోలేదు. స్కూల్ టీచర్ కదా, సిగ్గూ ఎగ్గూ అక్కర లేదూ? ఛీ అంత చదువు చదివింది ..."

మీ బావగారి ముఖం బాధతో కుంచించుకుపోయింది. ఏవో అబద్ధాలాడి తనని తను వెనకేసుకొస్తారనుకున్నాను. ఇలా బాధపడతా రనుకోలేదు ... కొంచెం తెలివి తెచ్చుకుని అడిగాను.

"కల్పన ఎవరండీ?"

"ఈ ప్రశ్న ముందే అడిగి ఉంటే ... కల్పన ఒక వయ్యారి..."

ప్రారంభించి చెప్పారు.

ఆయనను వలలో వేసుకోవడానికి ఓపన్నాగం పన్ని ఇంటికి కబురు చేసి తనేమో సింగారించుకుని కూచుందిట, అర్జంటు కేసని వెళ్ళిన మీ బావగారు ఆమెకు బుద్ధి చెప్పి వెంటనే వచ్చేసారు.

తరువాత జరిగినది నీకు తెలుసు. రెండో ఆదివారం ఆయన నా ఎదుటే చింపేశారు. తరువాత ఆదివారం ఉత్తరం నేనే చదివాను.

ఇందులో ఆయన తప్పే ముందీ, నీటుగా కనబడతారు డాక్టర్లు... సరదాగా మాటాడతారు. ఇలాటి మగవాళ్లు కనబడితే వయసు మీరుతున్న కన్యలు ఏమో అనుకుంటారు ... తరువాత ఆయనను ఎంత బతిమలాడితే ఏం లాభం ... ఓ చిన్న జడివానలా ఈ ఉదంతం సాగిపోయింది. ఇప్పుడు నీ విషయంలో కూడా మనం తొందర పడకుండా జాగ్రత్తగా తరువాత కార్యక్రమం ఆలోచించాలి.

ఇది విన్న రాధిక కోపం కొంచెం తగ్గడం ప్రారంభించింది. తనే అనవసరంగా తొందరపడిందేమో! భర్తకి తనంటే ఎంత ప్రేమ! ఎంత పని చేశాను! అనుకుంది. ఇంతకీ ఆగ్నేస్ మంచి పిల్లమో! 'ఇంకా నయం ఆవేశంలో వెర్రి మొర్రి ఉత్తరాలు రాశానుకాను' అను కుంది రాధిక.

కళ్యాణి కరుణకి నిదానంగా చెల్లెలి విషయం వివరించి చెప్పింది. కరుణ జాగ్రత్తగా విని 'రేఖ ఎలాంటిది' అని అడిగాడు.

"రేఖ చాలా మంచిది. వదినగారంటే ప్రేమ గౌరవం ఉన్న మనిషి."

"మరి గోపాలం?"

నాకు అట్టే తెలియదు. కాని మంచి క్రమశిక్షణతో పెరిగిన బిడ్డ. రాధ చెప్పడం కూడ ఇలాంటి చెడ్డ ఆలోచనలు లేనివాడేనని కాని ఏం చెప్పగలం?"

"ఏం చెప్పగలమూ? ఇంకా మనం ఈ కేసుని పూర్తిగా స్టడీ చెయ్యలేదని మాత్రం చెప్పగలం."

"అయితే ఇప్పుడు ఏం చెయ్యడం?"

"కేసుని జాగ్రత్తగా అవగాహన చేసుకోవడమే."

"పోన్లెద్దురూ, మీరూ మీ కబుర్లూ అవతల దాని బ్రతుకు పాడవుతుంటే!" కరుణ బయటకు వెళ్లిపోయాడు.

"ఏరా ఇంత అర్జంటుగా వచ్చావ్?"

డాక్టర్ జయరాం పలకరించాడు కరుణకి.

"మన క్లాస్‌మేట్ విక్టర్ జ్ఞాపకం ఉన్నాడా?"

"ఆ! ఇప్పుడు కాకినాడలో ప్రాక్టీసు చేస్తున్నాడుగా ఏం, ఏమయింది?"

"అతని ప్రేమాయణం నీకు తెలుసా?"

"ప్రేమాయణమా, నాకు తెలియదే!"

అతను ఫైనల్ ఇయర్‌లో ఉండగా గ్లోరియా అనే ఓ నర్సుతో ప్రేమలో పడ్డాడు ..."

"వాడి లవ్ ఎఫైర్, అన్నేళ్ల కిందటిది మాటాడడానికి నువ్వొచ్చావంటే నేనమ్మను ..."

"పూర్తిగా విను వాళ్ల రొమాన్స్ వాళ్ల నాన్న పసిగట్టాడు. ఓ వారం రోజుల్లో మరి గ్లోరీ విక్టర్‌కు కనబడలేదు"

"ఏం హత్య చేయించాడా వాళ్ల నాన్న?"

"ఛఛ అదేం కాదు. విక్టర్ నాన్న డి.ఎం.వో. మంచి ఫ్రెండ్స్. ఓ ఉత్తరం రాసి గ్లోరియానాను ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించాడు.

"ఫైన్. నీరాకకీ, ఆ కథకీ ఏం సంబంధం?"

"ఉంది. పద చెబుతా ..."

మిత్రులిద్దరూ కారెక్కి వెళ్లిపోయారు. ఎల్.ఐ.సి. బిల్డింగ్ వైపు.

పది రోజుల తరువాత గోపాలం దగ్గర నుండి ఉత్తరం వచ్చింది.

ఈ మాటు ఉత్తరం కోసం చాలా ఆత్రంగా చూస్తోంది రాధిక. కొంచెం మంకు పట్టుతో తాను ఉత్తరం రాయడానికి ఇష్టపడక పోయినా, తనెందుకు ఇంత తహ తహ లాడుతోంది. కింద నుంచి పోస్ట్ రాగానే

బావ తన ఉత్తరం మేడ మీదకి పంపాడు. ఆతృతగా విప్పి చూసింది. క్లుప్తంగా ఉంది.

ప్రియమైన రాధికకు,

ఇది నా నాలుగో ఉత్తరం. నువ్ చేరిన తరువాత రాసిన కార్డు ముక్క తప్ప మళ్లీ ఉత్తరం రాలేదు. అమ్మ పాప కోసం (బెంగ అన్న మాట కొట్టేసి ఉంది) చాలా ఆతృతగా ఎదురు చూస్తోంది. ఉత్తరం అందిన వెంటనే వచ్చేయ్. టెలిగ్రామ్ ఇస్తే స్టేషన్‌కి వస్తా.

గోపాలం.

మరి ఆగలేక పోయింది రాధిక, తను గోపాలాన్ని అనవసరంగా అపార్థం చేసుకుందేమో!

ఇంతకీ తన జీవితంలోకి మరో స్త్రీ ప్రవేశిస్తే మాత్రం, తనెందుకు భయపడి పారిపోవాలి? అగ్ని సాక్షిగా, నలుగురెదుటా పచ్చటి పందిట్లో పెళ్లి చేసుకున్న తనకేం భయం? అవసరమైతే ఆ అమ్మాయితో పోట్లాడాలిగాని ఇలా పారిపోయి రావడం ఎంత తెలివి తక్కువ.

ఇంక ఒక్క క్షణం కూడా ఉండకూడ దనుకుంది.

రాధికనీ పాపనీ స్టేషన్‌కి దిగబెట్టి వచ్చి దిగులుగా కూచుంది కళ్యాణి.

"ఏమిటలా ఉన్నావ్?" కరుణ అడిగాడు.

"రాధిక సంగతి నాకేం తెలియడం లేదండీ. ఆవేశంతో వచ్చింది. ఉద్రేకంతో వెళ్లి పోతోంది. దీని బ్రతుకేమవుతుందో?"

"ఆ గ్రేస్‌కు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి ఉంటుంది. ఈపాటికి మచిలీపట్నం చేరే ఉండాలి."

"మచిలీపట్నమా?"

"ఆయన జయరాం లేమా... వాళ్లన్నయ్య ఇన్సూరెన్స్‌లో పెద్ద ఆఫీసర్. అతను చేయిస్తానన్నాడు ఈ బదిలీ ... ఇంతకీ వాళ్లాయన దగ్గరకు మీ చెల్లెలు వెళ్లిపోతే నీకు దిగులెందుకు? భర్తను తనవాణ్ణి చేసుకునే చాకచక్యం ఆడదాని కుండాలి."

మరో నాలుగు రోజులకి రాధిక ఉత్తరం రాసింది. కరుణ ముందు చదివి ఇంట్లోకి వచ్చి అడిగాడు "కల్పన ఎవరూ?"

"ఇంతకీ ఏం రాసింది?"

గ్రేస్‌కు బదిలీ అయిపోయిందిట. అంతా కులాసా అని రాసింది. కల్పనకు పెళ్లయిందా అని రాసింది. కల్పనెవరూ?

"ఎవరో కల్పన లెద్దురూ, దాని బ్రతుకు ఏమాతుందోనని భయపడ్డాను. హమ్మయ్య ఇంక బెంగ లేదు."

కల్పన గురించి చెప్పనే లేదు కళ్యాణి భర్తకి.

ఆంధ్ర సచిత్రవారపత్రిక 7-5-76 లో ప్రచురితమైనది.